

J de novembre del 1777.

Estimat Damià: Este terriblement de
vetllada; no puc dormir; tinc com una
misa de por. Vols fer-me una missa de com-
panyia? Que pensaria molt de no haver-li la
demarada de veritat aquesta tarda. Bona
que jo no t'hevia pas escrit; per tant no
tinc ni la més petita esperança de veure
capta teu, sols tant una missa de companyia
que imaginava que em vindria naves de
desitjar la. Fina no una poraolla, veritat?

Jo que em sentia tan sol, i pensar que
tot el dia he fugut companyia! Però veus,
acabant aquella conversa que avui converso
animmero et farei notes que en tots les com-
panyia, acampayon, en tots les soldats et d'altres.

sol. Si tincis amb una nitida domera, d'altra i
si ara em poses una petola al pit i em
fes dir de que heu parlat, no t'hi favelis de
ni la nitat. I ara, que tu no hi ets, ja et
fases i em fas companyia.

Bell després tot t'aura que em dugui
a dir masses boniques. Si an'ho permetes em
formari agafada a la teva darrera carta, i el
tema de veis, (esta la frase de veis postuma?)
em farà bé. Com que dius que no l'has en-
fadat amb aquelles dues cartes, aprofito la via
que em dones per continuar encara, ess amb
aire de catequista, es' en no, ni vell for me,
encara que no et molesti. Simplement per con-
tinuar una conversa com tuets, d'altra, u'heun
fingudes.

Primerament cal que et presentis espase,
per aquells tatxats tan foscats. Inan vray comen-
te la carta no tincis temps material de reapria,
el fell i els que seguirin per tal que no es
conques. Ets sic gaus amiga de fer tatxat
per tal ~~esse~~ esse que a una manera per una
altra, de mal punt per cert, de evitar l'atencio
d'una persona veig que no et pas llure de

la tafaneria que comporta voler elegir una cosa
que no s'ha de elegir. Quan vaig escriure
allí passava un d'aquells moments que t'he
dit moltes vegades, que escriu el pes no mill
escriure. Era dolent que juguessis temes la
conclusió que vaig fer ho cumpria per un injust
concepte teu. Era pensó pas pas, en el fons, de
nos més importància a aquell detall, del que
tenia en mi; però que vols fer-hi? va sortir la
burec que "llegis al seu de la lletra" i vaig
escriure un minut de fontaner, d'aquí de lloms,
que ultra el propòsit de no tornar-hi, faig
operacions de tatapat, per veure quin és el que
realment no deia elegir. Era mill que mai
més que un termini trobar que per mi interessa
que elegissis prebosc, et pensis, com ara que
ho faig apres perquè ho elegissis, més. Saps
que ho passat? Que tu has escrit que amb
aquesta cosa, ja donava una importància no
mencable al teu paràgraf. Et diré que és el
que més indubent: va deiar me de foto la
carta i jaqui ho agris, et diré, en canvi el

que eu no cuido més l'atenció, i que ja-
lment per això vany deixar de comutar.

Es quell on deiu que encara no has llegit
res de deü que no et sembla ferent. Vols dir,
que no és excessiu Dantes? Que em diguis
que has llegit penitències, això potser estaria
més bé; però, no sí, em sembla que si vols,
pots trobar alguna cosa que sigui bona, amb
tant bons doctors com tu l'exploris. I adon-
teipo que no podria pas donar-te gaire reuse
impamente, perquè ultià haver llegit molt pre-
fere en el meu compte una cosa que no ho
nora gens ni mica. Fero un suspens de
religió! El primer, i l'últim vell creure, que
es va donar a la Corporal de Sinera. Fero
no l'van donar per dignitat, no; no l'van
repar de delo. Com vols deus que faci de cato
punta? Ben fermanen suspens, i a la meua
estat... un'afadani, una usis.

Es molt indigne demanar-te qui has llegit,
Concepció, Sant Agustí, Santa Teresa, Sant Foma,
Y en un altre vol, Sant Francesc, Santa Es-
terina, Sant Joan de la Creu? Es possible que

aquesta gent diria presulitats? He trobat ben
justa la frase de l'Oliva, no ha agradat perquè
he fet per culpa d'ella, una mena de repàs
del meu caràcter de bé. És lo'm parlar
no aquí perquè potser encicicli més fe ho
quan visiti el castell internu, però he retre
poque cal que se'n va si les repades que he
volgut saber com era bé, estava prou prepa
rat per a fer ho. En principi si veig que no, fe
que no veis mai bé si abans no veu bé
clar el llist, i tu ja dius que no, almenys ho
he rapa la seva doctrina. Com vols amb una
base de reputació, així com no que s'aguant?

És el sentit interpretat en els Evangelis: ve,
ho accepto, sobretot tractant-se de Sant Joan.
Sant Joan, ha estat sempre l'etern cavall de
batalla. És lo trobat mai encicli (n'he parlat
populisme, repades) per culpa de plorar el seu
desacord, que no pot sortir aquest terra. És una
antipatia especial pel que veig, null generalitzada
encara concretari més. Sobrament de tot, el
que t'és més antipàtic, és aquell que canvia.
Al principi era el bé, i el bé era amb bé i el

W Barb era ben!... d'hi pren i etinc davant
mentre l'escriv. El trobo tan bonic, que cada
vegada que el llegirio li sento coses més fortes
que si potes una de les jàcies que em fa
la mora. Jo, si així vols dir ho, és la d'una
intelligència prou limitada, prou curta que no
necessita tant com els altres per ésser felix.
Mentira si dejes que no em sò i molt de
felix amb la mora manera de ser. hi des tan
ta cosa!...

Recordo que fa molts anys, potia amb
mestria del suspens, vaig tenir una gran
conversa amb un sacerdot prudentíssim i
molt seriós, sobre aquest tema dels Evangelis.
Jo ~~era~~ concision per la seva feina, i em cridava
molt d'atenció la separació que hi ha entre
Sant Lluís, Sant Mateu, i Sant Marc, per una
banda i Sant Joan per l'altra. Jo pensava, que
poties tot i emurels d'inspiració divina, es
taven lleugerament influenciats pel gran de cul-
tura particular de cada un dels Evangelistes.
Ara calia atribuir més capacitat a Sant Joan,
feta segons que és el de més solista. Però
cultura que m. Sant Joan, era el més intel·lectual de

tot en aquest sentit. Les simples paraules,
podeu haver. En canvi Sant elia diu que era
mutge, podria per tant tenir més coneixements
filosòfics que no el seu company. Llavors, fora
de un precedent, en va deixar una mica
d'estudi, sobre la necessitat que per a la vida
de l'Eglèsia, era un exemple com aquest.
Justament un camp de batalla que no obria
els Sínoptics, donats al ~~seu~~ poble fidel, molt
temps abans que Sant Joan esmorís de sen.
Es ho pogut anar mai a aquest camp de ba-
talla perquè ~~no~~ no ho sigut mai de l'altra
banda. Heo pel que veig veient, que ~~no~~
~~no~~ el contrariant; però fora posicions a cada
dissensió; però jo no m'ho faic, per tal com
ni sóc doctor, ~~no~~ ni
que entrar a l'Institut especial per a aquest es-
tudi que l'Eglèsia té a Roma, perquè ni el
el llatí, ni el grec, ni l'hebreu, els tres primers
punts que et demanen a la porta. He agra-
regut, perquè m'interessa, la discussió, molt ven-
nuda, de temes que poden calar a la cura li-
mitadíssima comprensió, i per ara que dir-te que
estimo Sant Joan.

ni se' fins a pui jaunt t'interressar d'après
mhe aquestes matèries. Que oferte mult per
sobretot apu; però si algun dia t'hi ayes,
pres. demanari a la Maria Flau, que era de
fison la mra a la seva biblioteca particular,
i em sembla que hi trobaris quelcom de per
tu. M'ha deixat alguna cosa molt bona,
la Maria; no em penso pas que ho hagi perdut
aquest temps que hauran fet desaparicio, tan
ta cosa bona. És una elastina, però no
no'n se' planyer perquè les coses de se'n es-
taven han xic apuñtats. La revolució haurà
sigut, lluny de'm casty, un estímul i'hi
espero que el que haurà pogut passar per el
codici fi dels primers temps, seran mes apuñtats
que hauran anar més dret i' amb un esperit
fora més fur del que duien fins ara. es' tunc
cap per que tornem aquells catapuzts que et
fan guardar un mal record de nosaltres per
tal com la seva existència era inútil per a l'ha-
plicitat, i el' haurà un nu de cos inútils.

Que fa una mica estrany parlar d'aques-
tes coses amb tu. Però tan lluny de la nostra
universitat fins ara tota aquesta tunc de la te

i de tethon pepus no en parlo mai amb
ningú, que em ve de nou, molt de nou
de preocupar-me'm per escriure'm. Faig mal
fet de parlar tan; jo no parlo mai més ni una
conversa a fora si fins m'exposo a dir de la
nata tocant los Imperament. Tant de ditats
com podria dir p. e. si em posava a parlar
de medicina o a tota el mlt.

He d'agrairte molt la bona voluntat que
demostres per mi. Era que comperche, si no
és reconeixent vos una feina especial molta
fina, tant a tu com a l'Helena, com van
poder veure que no catalia. Era em pensat
no parlar mai, i d'ensà que la nostra
amistat és una solida, no he tingut ocasió
de practicar exteriorment pepus tu ho pugues
veure. Signi com signi, em sento molt
afalagada que aquesta particularitat no hegi
tingut per part teua una mala acollida, i no
sapo fins a quin punt m'instiga pro prisa
ment fer ella la que et és accepta amb una
simpatia la meua companyia. M'agrada

que m'he explicat, més que pel que a mi
fa referència, pel que vol dir del teu tempe-
rament. És tènue, per que et surto, una cate-
quista impertinent? És tènue, per, m'ho han
més fet, m'ho farà ara. Si de teu principi per
atjar les nostres converses, ens haguessin dit on
som ara. Potencialment, així és. Ho hauria defugit
és per covardia, més per manifesta inferiori-
tat. I hauria recomanat de dirigir-te a un
especialista, com ho faria si un dia em daves
noves de curar-te un mal de peïssol p.e. Ho
simplement et puc parlar de la nova religió.
pel que si per a mi i del que jo en surto i en
penso. Res més, i així i tot és ben difícil. Potés
faltar encara m'hi sortiria; almenys et dera-
ria una sola, d'implis o vaga, del meu estat
espiritual, però és difícilíssim d'expressar.

Ara mateix, estava pensant com podria
explicar-te l'aquest "castell interior" pel qual
t'interessa. És així per on comencen. Ho veig
tan difícil com per un demanador d'explicar
amb paraules l'olor d'una minúscula flor
d'espidol. És així, potes, només tancaria els ulls!
Però em penso que si vols, i si has trobat

altres coses per temps etc. deia en aquesta car-
ta, també hi pots trobar almenys la part prin-
cipal, ~~un~~ del meu edifici. I ho anat
dient tanta cosa, durant aquest temps de
la nostra correspondència, que no em téien me-
gaine més per descobrirte. Però, també alguna
porta cosa, jo també hi trofo de tant en tant,
però ho pene amb paciència i a la carta o a
la llarga em deira passar. Saps, tu també
paciunt, si ara no accipis per conta, fessanem
una ocasió com aquella del cel, i em fessanem
a parlar. M'hauria d'explicar però puies ve-
lles aquesta ocasió, perquè no la recordo en
absolut ni res del que pugues dir-me. Vols dir
que no ho has recordat?

Ben estar ben causat, pobre Mairino.
La pare no m'ha estat causant d'estrany
calor en jo. Veig que encara veig solica,
la carta oberta; potser pensava posar-hi
quellescoses; però fare prou veig sempre.
Faig mal fet d'enviar-te la justament

avui? Imagino que deus estar molt
trastornat pel bombarderis tan salvatge
de Heide. C'o has pogut tenir notícia
debs teus? voldria en lloc d'aquesta carta
paber-ne escriure una altra que et fos
més consol i però en 'so' tan poc!...

Per les parelles?

Rep. tot el meu afecte

Menes